

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński (spr.)

Sędziowie SSO Małgorzata Szyszko

SSR del do SO Miłosz Chwalibóg

Protokolant Katarzyna Piechowicz

przy udziale Marka Janczyńskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2015r.

sprawy:

1. **P. M. (1)** s. S. i H. z domu R. ur. (...) w P. oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 kk,

2. **T. K.** s A. i U. z domu K.

Ur. (...) w i O. oskarżonego o czyny z art. 291§1 kk, z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk; z art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk; z art. 272§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk; z art. 286§1 kk,

3. **A. M.** s. C. i M. z domu R. ur. (...) we W. oskarżonego o czyny z art. z art. 291§1 kk; z art. 272 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk; z art. 286§1 kk; z art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk; z art. 270§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Oławie

z dnia 09-03-2015 r. sygn. akt II K 248/12

I. zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonych:

1. T. K. w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego przepadek korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstw przypisanych oskarżonemu:

a) w pkt II części dyspozytywnej w kwocie 6.000 (sześć tysięcy) złotych,

b) w pkt V części dyspozytywnej w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych,

c) w pkt VII części dyspozytywnej w kwocie 6.100 (sześć tysięcy stu) złotych;

2. A. M. w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonego przepadek korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstw przypisanych oskarżonemu:

a) w pkt XIV części dyspozytywnej w kwocie 6.000 (sześć tysięcy) złotych,

b) w pkt XVIII części dyspozytywnej w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych,

c) w pkt XX części dyspozytywnej w kwocie 6.100 (sześć tysięcy stu) złotych;

II. w pozostałej części, w tym co do oskarżonego P. M. (1), zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych T. K. i A. M. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś kosztami w części dotyczącej oskarżonego P. M. (1) obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. P. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 marca 2008 roku w S., woj. (...), będąc rzeczoznawcą samochodowym uprawnionym na mocy certyfikatu (...) 073/01 oraz zezwolenia wydanego przez Ministra Infrastruktury nr (...) do wydania opinii technicznej pojazdu poświadczyl nieprawdę w ocenie technicznej nr (...) dotyczącej samochodu marki A. (...) o numerze (...) (...) w ten sposób, iż dokonując należytych badań pojazdu potwierdził, iż przedmiotowym samochód pochodził z W. B. i został przez zleceniodawcę oceny przerobiony poprzez przystosowanie go do ruchu prawostronnego podczas, gdy samochód oryginalnej wersji został wyprodukowany na rynek niemiecki, a wydanie opinii miało posłużyć do zalegalizowania przednio skradzionego pojazdu, **tj. o czyn z art. 271 § 1 kk.**

2. T. K. oskarżono o to, że:

II. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 30.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, a nadto posiadał przerobione numery identyfikacyjne o treści (...) (...), nabył go od niego za kwotę 13.000 zł, który to pojazd w dniu 07 maja 2008 roku sprzedany został przez A. M. G. W. i K. W. za kwotę 25.000 zł, **tj. o czyn z art. 291§1 kk;**

III. w nieustalonym czasie, jednak nie później, niż dnia 01 kwietnia 2008 roku w J., województwo (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu użycia za autentyczne, sfałszował dokumenty w postaci umów kupna - sprzedaży samochodu marki A. (...) numer (...) (...) z dnia 30 września 2007 roku zawartą pomiędzy R. R. i P. N. oraz z dnia 01 kwietnia 2008 roku zawartą pomiędzy P. N. i A. M. w ten sposób, iż umowę opatrzoną datą 30 września 2007 roku sporządził w całości, a następnie podpisał się w rubryce (...) nazwiskiem (...), natomiast na umowie opatrzonej datą 01 kwietnia 2008 roku podpisał się w rubryce (...) nazwiskiem (...), **tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;**

IV. w maju 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., wiedząc o tym, że samochód marki S. (...) nr rej. (...) o wartości 33.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę co najmniej 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

V. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 36.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

VI. w nieustalonym czasie, jednak nie wcześniej niż w dniu 30 czerwca 2008 roku w S., gmina W., województwo (...), wspólnie i w porozumieniu z A. M., działając w zamiarze, aby F. M. posłużył się sfałszowanym dokumentem potwierdzającym zakup samochodu pomógł mu w jego legalizacji i rejestracji na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w ten sposób, iż dostarczył nieautentyczną umowę kupna - sprzedaży samochodu marki A. (...) numer (...) z dnia 30

czerwca 2008 roku, wiedząc o tym, iż dokument ten jest opatrzony sfałszowanym podpisem w rubryce (...) o treści (...), **tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk;**

VII. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 38.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

VIII. w dniu 22 września 2008 roku w O., woj. (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd upoważnionego do zarejestrowania pojazdu pracownika (...) w O. w ten sposób, że w celu dokonania rejestracji samochodu marki A. (...) nr (...) pochodzącego z przestępstwa, przedłożył sfałszowaną umowę kupna - sprzedaży tego pojazdu z dnia 04 sierpnia 2008 roku, która zawierała nowy numer identyfikacyjny (...) o treści (...), pochodzący od innego samochodu tej samej marki i na tej podstawie zarejestrował wyżej wymieniony samochód, a następnie otrzymał dowód rejestracyjny serii (...) oraz tablice rejestracyjne o numerze (...), **tj. o przestępstwo z art. 272 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;**

IX. w dniu 04 lutego 2009 roku w S., gmina W., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził P. M. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 15.000 zł w ten sposób, iż wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) pochodzi z przestępstwa, a nadto posiada przerobione pole numerowe z numerem identyfikacyjnym (...) o treści (...) wprowadził go w błąd co do jego pochodzenia i sprzedał ten pojazd jako pochodzący z legalnego źródła, **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk;**

X. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., wiedząc o tym, że samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 33.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

XI. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., wiedząc o tym, że samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 36.600 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

3. A. F. oskarżono o to, że:

XII. w 2008 roku we W., wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 35.000 zł został uzyskany przez A. M. za pomocą czynu zabronionego, podlegał P. N. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy publicznych Urzędu Miasta W. Wydział (...) we W. co do źródła pochodzenia pojazdu na podstawie dostarczonych wcześniej sfałszowanych dokumentów, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;**

XIII. w dniu 09 lutego 2010 roku we W., wiedząc o toczącym się postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Komendę Wojewódzką Policji w P. i nadzorowanym przez Prokuraturę Okręgową Wydział V Śledczy w P. w sprawie paserstwa samochodu marki A. (...) nr rej. (...), podlegał P. N. do składania fałszywych zeznań w dniu 15 marca 2010 roku oraz w dniu 17 maja 2010 roku podczas przesłuchania w charakterze świadka w Komisariacie Policji W. na okoliczności związane z nabyciem wyżej wymienionego pojazdu, a także procedurą rejestracyjną, które miały służyć za dowód w śledztwie o sygn. V Ds. 10/09, **tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk;**

4. A. M. oskarżono o to, że:

XIV. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 30.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, a nadto posiadał przerobione numery identyfikacyjne o treści (...) (...), nabył go od niego za kwotę 13.000 zł, a następnie w dniu 07 maja 2008 roku sprzedał go

G. W. i K. W. za kwotę 25.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;

XV. w okresie od dnia 01 kwietnia 2008 roku do dnia 29 kwietnia 2008 roku w

J. i O., woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wyłudził poświadczenie nieprawd: poprzez podstępne wprowadzenie w błąd upoważnionego do zarejestrowania pojazdu pracownika (...) w O. w ten sposób, że w celu dokonania rejestracji samochodu marki A. (...) nr (...) pochodzącego z przestępstwa, przedłożył uprzednie sfalszowaną przez siebie i inną ustaloną osobę umowę kupna - sprzedaży tego pojazdu z dnia 01 kwietnia 2008 roku w ten sposób, iż sporządził ją w całości, a następnie podpisał się w rubryce (...) nazwiskiem (...), wiedząc o tym, iż w rubryce (...) podpisał się nazwiskiem (...) K., który to dokument zawierał nowy numer identyfikacyjny (...) o treści (...), pochodzący od innego samochodu tej samej marki i na te podstawie zarejestrował wyżej wymieniony samochód, a następnie otrzymał dowód rejestracyjny serii (...) oraz tablice rejestracyjne o numerze (...), **tj. o przestępstwo z art. 272 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;**

XVI. w dniu 07 maja 2008 roku w J., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził G. W. i K. W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł w ten sposób, iż wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) pochodzi z przestępstwa, a nadto posiada przerobione pole numerowe z numerem identyfikacyjnym (...) o treści (...) wprowadził ich w błąd co do jego pochodzenia i sprzedał ten pojazd jako pochodzący z legalnego źródła, **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk;**

XVII. w maju 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., wiedząc o tym, że samochód marki S. (...) nr rej. (...) o wartości 33.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;** XVIII. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając

wspólnie i w porozumieniu z T. K., wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 36.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

XIX. w nieustalonym czasie, jednak nie wcześniej niż w dniu 30 czerwca 2008 roku w S., gmina W., województwo (...), wspólnie i w porozumieniu z T. K., działając w zamiarze, aby F. M. posłużył się sfalszowanym dokumentem potwierdzającym zakup samochodu pomógł mu w jego legalizacji i rejestracji na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w ten sposób, iż dostarczył nieautentyczną umowę kupna - sprzedaży samochodu marki A. (...) numer (...) z dnia 30 czerwca 2008 roku, wiedząc o tym, iż dokument ten jest opatrzony sfalszowanym podpisem w rubryce (...) o treści (...), **tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk;**

XX. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 38.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

XXI. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działają wspólnie i w porozumieniu z T. K., wiedząc o tym, że samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 33.000 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

XXII. w 2008 roku w rejonie T., powiat (...), działają wspólnie i w porozumieniu z T. K., wiedząc o tym, że samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 36.600 zł został uzyskany przez R. M. za pomocą czynu zabronionego, nabył go od niego za kwotę 7.000 zł, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk;**

XXIII. w dniu 06 stycznia 2009 roku w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczny, sfalszował dokument w postaci umowy kupna - sprzedaży samochód marki V. (...) numer (...) (...) zawartej pomiędzy J. Z. i R. P. w ten sposób,

iz umowę tę sporządził w całości, a następnie podpisał się w rubryce (...) nazwiskiem „P. R.”, wiedząc, iż w transakcji tej nie brali udziału J. Z. i R. P., **tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk;**

5. D amiana C. oskarżono o to, że:

XXVII. w nieustalonym dniu, jednak nie wcześniej niż w maju 2008 roku w W., gmina C., woj. (...), prowadząc działalność gospodarczą w postaci warsztatu samochodowego (...), wiedząc o tym, że samochód marki S. (...) nr rej. (...) o wartości 33.000 zł został uzyskany przez A. M. i T. K. za pomocą czynu zabronionego, przerobił numery identyfikacyjne nadwozia w ten sposób, że wymontował elementy z oryginalnym numerem (...) ze skradzionego pojazdu, a w jego miejsce zamontował elementy z numerem (...) (...) pochodzące z innego samochodu tej samej marki, **tj. o przestępstwo z art. 306 kk;**

XXVIII. w nieustalonym dniu, jednak nie później niż dnia 21 lipca 2008 roku w W., gmina C., woj. (...), prowadząc działalność gospodarczą w postaci warsztatu samochodowego (...), wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 36.000 zł został uzyskany przez A. M. i T. K. za pomocą czynu zabronionego, przerobił numery identyfikacyjne nadwozia w ten sposób, że wymontował elementy z oryginalnym numerem (...) (...) ze skradzionego pojazdu, a w jego miejsce zamontował elementy z numerem (...) (...) pochodzące z innego samochodu tej samej marki, **tj. o przestępstwo z art. 306 kk;**

XXIX. w nieustalonym dniu, jednak nie później niż dnia 22 września 2008 roku w W., gmina C., woj. (...), prowadząc działalność gospodarczą w postaci warsztatu samochodowego (...), wiedząc o tym, że samochód marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 38.000 zł został uzyskany przez A. M. i T. K. za pomocą czynu zabronionego, przerobił numery identyfikacyjne nadwozia w ten sposób, że wymontował elementy z oryginalnym numerem (...) (...) ze skradzionego pojazdu, a w jego miejsce zamontował elementy z numerem (...) (...) pochodzące z innego samochodu tej samej marki, **tj. o przestępstwo z art. 306 kk;**

XXX. w nieustalonym dniu, jednak nie później niż dnia 09 stycznia 2009 roku w W., gmina C., woj. (...), prowadząc działalność gospodarczą w postaci warsztatu samochodowego (...), wiedząc o tym, że samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 33.000 zł został uzyskany przez A. M. i T. K. za pomocą czynu zabronionego, przerobił numery identyfikacyjne nadwozia w ten sposób, że wymontował elementy z oryginalnym numerem (...) (...) ze skradzionego pojazdu, a w jego miejsce zamontował elementy z numerem (...) (...) pochodzące z innego samochodu tej samej marki, **tj. o przestępstwo z art. 306 kk;**

XXXI. w nieustalonym dniu, jednak nie później niż dnia 06 lipca 2009 roku w W., gmina C., woj. (...), prowadząc działalność gospodarczą w postaci warsztatu samochodowego (...), wiedząc o tym, że samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 36.600 zł został uzyskany przez A. M. i T. K. za pomocą czynu zabronionego, przerobił numery identyfikacyjne nadwozia w ten sposób, że wymontował elementy z oryginalnym numerem (...) (...) ze skradzionego pojazdu, a w jego miejsce zamontował elementy z numerem (...) (...) pochodzące z innego samochodu tej samej marki, **tj. o przestępstwo z art. 306 kk.**

Sąd Rejonowy w Oławie wyrokiem z dnia 9 marca 2015 r., sygn. akt II K 248/12:

- I. uniewinnił oskarżonego **P. M. (1)** od popełniania zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku ;
- II. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierza mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;
- III. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **T. K.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

IV. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270§1 kk wymierzył mu karę 8/ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

V. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **T. K.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

VII. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **T. K.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

IX. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 270§1 kk wymierzył mu karę 8/ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

X. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **T. K.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XII. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 272§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 270§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, że wartość szkody wyniosła 19.200 /dziewiętnaście tysięcy dwieście / złotych to jest przestępstwa z art. 286§1 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk wymierzył mu karę 1/jednego/ roku i 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **T. K.** karę grzywny w wymiarze 200 /dwustu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XV. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **T. K.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XVII. uznał oskarżonego **T. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **T. K.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XIX. na podstawie art. 85 i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **T. K.** karę łączną 1 /jednego/ roku i 9/dziewięciu /miesiący pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat;

XXI. na podstawie art. 85 i art. 86§2 kk wymierzył oskarżonemu **T. K.** karę łączną grzywny w wymiarze 300 /trzystu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XXII. na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego **T. K.** obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego **P. M.** (2) kwoty 19.200 /dziewiętnaście tysięcy dwieście złotych/;

XXIII. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **T. K.** okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 19-01-2011 r. do dnia 24-02-2011 r., przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywy;

XXIV. uznał oskarżonego **A. F.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i art. 270§1 kk i art. 18§2 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 9 /dziewięciu / miesiący pozbawienia wolności;

XXV. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **A. F.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 /dziesięciu/ złotych;

XXVI. uznał oskarżonego **A. F.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18§2 kk w zw. z art. 233§1 kk i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 233§1 kk wymierzył mu karę 6/sześciu/ miesiący pozbawienia wolności;

XXVII. na podstawie art. 85 i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **A. F.** karę łączną 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

XXVIII. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

XXIX. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesiący pozbawienia wolności;

XXX. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **A. M.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XXXI. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 272 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesiący pozbawienia wolności;

XXXII. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 286§1 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk wymierzył mu karę 1/jednego/ roku i 6/sześciu/ miesiący pozbawienia wolności;

XXXIII. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **A. M.** karę grzywny w wymiarze 200 /dwustu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XXXIV. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XXXV. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **A. M.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XXXVI. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XXXVII. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **A. M.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XXXVIII. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIX części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 270§1 kk wymierzył mu karę 8/ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XXXIX. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XX części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XL. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **A. M.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XLI. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXI części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XLII. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **A. M.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XLIII. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 291§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XLIV. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonego **A. M.** karę grzywny w wymiarze 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XLV. uznał oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXIII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 270§1 kk i za to na podstawie art. 270§1 kk wymierzył mu karę 8/ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XLVI. na podstawie art. 85 i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **A. M.** karę łączną 1 /jednego/ roku i 9 /dziewięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XLVII. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat;

XLVIII. na podstawie art. 85 i art. 86§2 kk wymierzył oskarżonemu **A. M.** karę łączną grzywny w wymiarze 300 /trzystu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

XLIX. uznał oskarżonego **D. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXVII części wstępnej wyroku tj., przestępstwa z art. 306 kk i za to na podstawie art. 306 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu / miesięcy pozbawienia wolności;

L. uznał oskarżonego **D. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXVIII części wstępnej wyroku tj., przestępstwa z art. 306 kk i za to na podstawie art. 306 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu / miesięcy pozbawienia wolności;

LI. uznał oskarżonego **D. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXIX części wstępnej wyroku tj., przestępstwa z art. 306 kk i za to na podstawie art. 306 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu / miesięcy pozbawienia wolności;

LII. uznał oskarżonego **D. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXX części wstępnej wyroku tj., przestępstwa z art. 306 kk i za to na podstawie art. 306 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu / miesięcy pozbawienia wolności;

LIII. uznał oskarżonego **D. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXXI części wstępnej wyroku tj., przestępstwa z art. 306 kk i za to na podstawie art. 306 kk wymierzył mu karę 10/dziesięciu / miesięcy pozbawienia wolności;

LIV. na podstawie art. 85 i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **D. C.** karę łączną 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

LV. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

LVI. na podstawie art. 71§1 kk orzekł wobec oskarżonego **D. C.** karę grzywny w wymiarze 30 /trzydziestu / stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

LVII. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe zwalniając ich z uiszczenia opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny, zaskarżając go na niekorzyść oskarżonych **P. M. (1), T. K. i A. M.** w całości. Powyższemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku uniewinniającego oskarżonego P. M. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku, który miał istotny wpływ na jego treść i polegał na bezpodstawnym uznaniu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, w szczególności zaś opinii biegłego z zakresu mechanoskopii J. Ł., a także w oparciu o załączone do akt dokumenty nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa poświadczenia nieprawdy w dokumencie w postaci oceny technicznej nr (...), podczas gdy ocena całości zebranego w toku postępowania materiału dowodowego przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że P. M. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa;

2. obrazę przepisów prawa materialnego - to jest art. 45§ 1 kk sprowadzającą się do niezastosowania tego przepisu względem oskarżonych T. K. i A. M., a polegającym na uznaniu za niecelowe orzeczenie środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa wobec stwierdzenia braku majątku u oskarżonych, który mógłby przejść Skarb

Państwa z chwilą prawomocności orzeczenia o przepadku, pomimo tego, iż ustawodawca w treści przepisu art. 45 §1 kk nałożył na Sąd obowiązek orzeczenia takiego środka wobec sprawcy, który osiągnął z popełnienia przestępstwa chociażby pośrednio korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 §1 lub 6 kk, a korzyść finansową ze sprzedaży uprzednio skradzionych pojazdów niewątpliwie osiągnęli T. K. i A. M..

Podnosząc powyższy zarzut apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości wobec P. M. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Wydział II Karny w O. oraz zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie przepadku korzyści majątkowej wobec T. K. w kwocie 17.100,00 zł i A. M. w kwocie 17.100,00 zł.

Obrońcy oskarżonych T. K. i P. M. (1) w odpowiedzi na apelację wnieśli o nieuwzględnienie apelacji prokuratora i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Również obrońca oskarżonego A. M. na rozprawie apelacyjnej wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie w części.

Poprzedzając rozważania odnoszące się do zarzutów sformułowanych w wywiedzionym środku odwoławczym, zauważyć należy, iż procedowanie w niniejszej sprawie przebiegało poprawnie. Sąd Rejonowy należycie przeprowadził postępowanie dowodowe pozyskując obiektywne i jednoznaczne w swej wymowie dowody, które pozwoliły na zrekonstruowanie przebiegu zdarzeń oraz wyprowadzenie trafnych wniosków odnośnie możliwości przypisania oskarżonym winy i sprawstwa zarzucanych im przestępstw. Ocena zgromadzonego przez Sąd I instancji w sprawie materiału dowodowego nie nasuwa zastrzeżeń. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy zaprezentował, którym dowodom oraz w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a na których, w jakiej części oraz z jakich powodów się nie oparł. Przebiegowi rozumowania Sądu Rejonowego nie sposób odmówić logiki, zarzucić sprzeczności, czy dowolności wnioskowania. Analiza oraz ocena zgromadzonych dowodów została przeprowadzona przez Sąd I instancji zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania.

Powyższe wnioski podzieliły w przeważającej części również strony postępowania. Apelujący podważał jedynie ustalenia faktyczne dotyczące oskarżonego P. M. (1), skutkujące uniewinnieniem go od popełnienia zarzucanego mu czynu. W pozostałym zakresie postępowanie dowodowe oraz ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego nie były kwestionowane. Prokurator co prawda wskazał, że zaskarża wyrok w całości, również co do winy oskarżonych T. K. i A. M., jednakże w dalszej części apelacji zarzucił mu jedynie niezastosowanie wobec nich przepadku, nie podnosząc żadnych zarzutów dotyczących winy oskarżonych.

Odnosząc się do pierwszego podniesionego zarzutu – błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku uniewinniającego oskarżonego P. M. (1) – wskazać należy, że był on bezzasadny.

W rozpoznawanej sprawie jest niewątpliwym – jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji - że oskarżony P. M. (1) będący rzeczoznawcą samochodowym, otrzymał od R. M. zlecenie na sporządzenie oceny technicznej, która potwierdzałaby, że nabyty przez niego samochód marki A. (...) był samochodem sprowadzonym z W. B. oraz został przystosowany do poruszania się w ruchu prawostronnym. P. M. (1) wykonał zlecenie, dokonując wcześniej oględzin pojazdu w miejscu wskazanym przez R. M., tj. w O.. Pojazd miał kierownicę oraz wszystkie elementy sterowania wraz z deską rozdzielczą po lewej stronie. Również reflektory zostały przystosowane do ruchu prawostronnego. Oskarżony zapoznał się z brytyjskim dowodem rejestracyjnym, sprawdził dane identyfikacyjne pojazdu, rok produkcji oraz datę pierwszej rejestracji. Uzyskaną ocenę techniczną R. M. załączył do dokumentów złożonych w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w S., gdzie zamierzał zarejestrować samochód, co jednak nie doszło do skutku.

Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy rozważając kwestię odpowiedzialności P. M. (1) z art. 271 § 1 k.k. wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a na których się nie oparł oraz przedstawił dokonane ustalenia faktyczne. W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski wyprowadzone z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie uchybiają regułom logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy, czy też zasadom doświadczenia życiowego. Poczynione w oparciu o tę ocenę ustalenia faktyczne są prawidłowe oraz pozbawione błędów mających wpływ na treść orzeczenia. Wskazać należy, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane tylko wtedy, gdyby zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nadto gdyby Sąd pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nie ujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, wewnętrznie sprzeczne lub sprzeczne z regułami logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dopuszczeniu się przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

W uzasadnieniu apelacji prokurator podniósł, że działania oskarżonego przy wydaniu oceny technicznej wypełniły znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. W przeciwieństwie do Sądu I instancji prokurator wskazał, że oskarżony w trakcie swych czynności nie dokonał stosowanej identyfikacji pojazdu, uznał, że tabliczka znamionowa nie budzi wątpliwości i numery tam naniesione wpisał do oceny technicznej. Biegły z dziedziny badań mechanoskopijnych J. Ł. wskazał jednak, że tabliczka znamionowa budziła wątpliwości. Zachowanie P. M. (1) było nierzetelne, niedbałe, ale także przestępcze. Zdaniem prokuratora wygląd tabliczki znamionowej winien skutkować wstrzymaniem wydania oceny technicznej. Wydanie opinii winno być poprzedzonej skrupulatnymi badaniami i wcale nie niszczącymi, jak zdaniem apelującego sugeruje Sąd I instancji. Oskarżony rzeczoznawca bezkrytycznie przyjął oświadczenie R. M. dotyczące wykonanych przeróbek w samochodzie. Sąd błędnie nie dał przy tym wiary opinii biegłego z dziedziny mechanoskopii J. Ł., dając w pełni wiarę zeznaniom W. D. i dokumentowi wydanemu przez Z. K.. W. D. miał zdaniem apelującego interes w składaniu nieobciążających oskarżonego zeznań, gdyż był jego przełożonym i odpowiadał za treść wydanych ocen technicznych. Również Z. K. był rzeczoznawcą w Stowarzyszeniu (...) i Ruchu Drogowego Oddział w P., a więc wypowiadał się podobnie jak W. D., w sprawie innego członka tego samego stowarzyszenia. Tymczasem J. Ł. jest niezależnym (...) przy Sądzie Okręgowym w Poznaniu i nie jest w żaden sposób związany z Oddziałem Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego w P..

Wskazana argumentacja prokuratora ma jedynie charakter polemiczny z ustaleniami Sądu Rejonowego. Sąd I instancji jednoznacznie i logicznie wyjaśnił w treści uzasadnienia dlaczego uznał, że działanie oskarżonego w toku wydawania oceny było właściwe. Sąd Okręgowy przychylił się do stanowiska Sądu Rejonowego, popartego zgromadzonym w aktach materiałem dowodowym, że oskarżony dokonał stosownej identyfikacji pojazdu, wykonał dokumentację zdjęciową oraz zweryfikował optycznie kompletność wyposażenia pojazdu i jego przystosowanie do obowiązującego ruchu prawostronnego. Uzyskanie powyższych danych, w świetle obowiązującej procedury, było wystarczające do wydania oceny. Nie było wymogu by w określony sposób badać pojazd i uzależnione to zostało od indywidualnej oceny rzeczoznawcy. Dopiero w 2008 r. wprowadzono konieczność badania pojazdu od spodu przy przeprowadzaniu ocen, których celem było stwierdzenie dokonanych przeróbek. Sąd Rejonowy wyczerpująco wyjaśnił jaki zakres badań przeprowadzić winien P. M. (1) i czemu jego ocena może być uznana za niedbałą i niesolidną, ale już nie za wypełniającą znamiona występku. Sąd również logicznie wskazał czemu dokonując oceny zachowania oskarżonego nie oparł się na opinii biegłego z zakresu mechanoskopii i i identyfikacja pojazdów J. Ł.. Zgodzić należy się z Sądem meriti, że okoliczność, że tabliczka znamionowa budziła wątpliwości może być oczywista dla biegłego z zakresu mechanoskopii, jednakże zakres działalności rzeczoznawcy samochodowego jest inny i inne są również metody badawcze stosowane przy oględzinach samochodu. Rzeczoznawca zatem mógł nie podzielać wątpliwości biegłego z zakresu mechanoskopii. Trafnie też Sąd dokonał rozróżnienia między opinią mechanoskopa a oceną rzeczoznawcy, która jest później weryfikowana przez wydział komunikacji.

Nie sposób przychylić się też do argumentów apelującego, dotyczących braku obiektywizmu i osobistego zaangażowania w wynik sprawy po stronie W. D. oraz Z. K.. Poza działalnością w jednym stowarzyszeniu prokurator nie wskazał żadnych innych okoliczności, które mogłyby podważać obiektywizm tych osób, zaś sam fakt działalności w stowarzyszeniu rzeczoznawców jawi się jako niewystarczający. Świadek W. D. złożył wyczerpujące i dokładne zeznania, w których wskazał, że działania oskarżonego były zgodne z ówczesnymi procedurami. Przyznał jednak, że niniejsza sprawa i związane z nią nieprawidłowości były impulsem do zmiany procedury sporządzania ocen technicznych pojazdów w zakresie przystosowania do ruchu prawostronnego. Okoliczność, że rzeczoznawcy działający na określonym terenie zrzeszają się w ramach jednego stowarzyszenia, nie jest niczym niezwykłym ani zaskakującym. Tak samo nie dziwi fakt, że J. Ł. nie należy do wspomnianego stowarzyszenia, skoro nie jest rzeczoznawcą samochodowym a mechanoskopem. Wiarygodność zeznań świadka W. D. jak i pisma Z. K. nie budziła również żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego. W ocenie Sądu II instancji, argumenty podnoszone przez prokuratora, podważające prawidłowość oceny dowodów z zeznań świadka W. D. oraz dokumentu sporządzonego przez Z. K., nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy, a stanowią tylko polemikę z oceną dowodów poczynioną przez Sąd Rejonowy.

Zauważyć przy tym należy, że przestępstwo tzw. fałszu intelektualnego polega na poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne

w autentycznym dokumencie wystawionym przez osobę składającą takie poświadczenie. Czynnością sprawczą jest tu zatem „poświadczenie nieprawdy”, co polega na wystawieniu dokumentu stwierdzającego okoliczności nie istniejące lub przeinaczające, bądź też na zatajeniu prawdy, którą należało stwierdzić. Wystawiający dokument powinien ze względu na znaczenie dokumentu poświadczyć w nim stan istniejący. Przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. polega na poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w autentycznym dokumencie wystawionym przez osobę składającą takie poświadczenie. Przestępstwo poświadczenia nieprawdy ma charakter umyślny. (por. postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 8 listopada 2002 r., II KKN 139/2001, Legalis Numer 61162, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r., I KZP 39/95, OSNKW 1996, z. 3-4, poz. 17, wyrok SN z dnia 24 października 1996 r., V KKN 147/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 8).

Zestawiając powyższe z realiami niniejszej sprawy zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, że oskarżony w wystawionym dokumencie nie poświadczył nieprawdy w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. Dokonał on oceny na podstawie przesłanek, którymi dysponował. Jeżeli nawet w ocenie tej mylił się, to nie oznacza to, iż w sytuacji, gdy mylną ocenę zawarł w dokumencie, poświadczył w ten sposób nieprawdę w rozumieniu wskazanego przepisu. Okoliczność, że ocena zawarta w tym dokumencie mogła być obiektywnie błędna nie ma znaczenia dla ram odpowiedzialności karnej za przestępstwo poświadczenia nieprawdy.

Trafny okazał się z kolei zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 45 § 1 k.k., polegający na nie zastosowaniu tego przepisu w stosunku do T. K. i A. M.. Dla oczyszczenia przedpoła trzeba wskazać, że Sąd Odwoławczy rozważał problem przepadku z art. 45 k.k., w oparciu o brzmienie przepisu z ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r., Dz. U. Nr 111, poz. 1061, która weszła w życie 1 lipca 2003 r.

Sąd Rejonowy uznał za niecelowe orzeczenie względem A. M. i T. K. przepadku. Zdaniem Sądu wymierzenie tego środka karnego, w każdej postaci, a więc zarówno przepadku przedmiotu pochodzącego bezpośrednio z przestępstwa, przepadku przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa, przepadku równowartości tych przedmiotów, jak i przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa albo jej równowartości, musi mieć ściśle określony substrat, w postaci konkretnie wskazanych składników majątkowych sprawcy, istniejących w chwili orzekania. Orzeczenie sądu ma w tej części charakter konstytutywny i musi odnosić się do realnie istniejącego przedmiotu, który z momentem prawomocności wyroku zmienia właściciela. Oskarżeni zdaniem Sądu nie dysponują majątkiem, który mógłby przejąć Skarb Państwa z chwilą prawomocności orzeczenia o przepadku co sprawia, że orzeczenie środka karnego nie było celowe.

Kodeks karny przewiduje dwa rodzaje przepadku: przepadek przedmiotów i przepadek korzyści majątkowych. Przepadek przedmiotów i przepadek korzyści majątkowej do czasu wejścia w życie nowelizacji kodeksu karnego w dniu

1 lipca 2015 r. były środkami karnymi, o charakterze jednorazowym, mające ściśle majątkową konotację i dotyczące mienia sprawcy. Charakter tych środków karnych jest mieszany: znaleźć można w nich elementy prewencyjne, represyjne, kompensacyjne, a nawet wychowawcze.

Przez korzyść majątkową należy rozumieć każde przysporzenie majątku albo uniknięcie strat lub obciążeń majątku (zob. uchwała pełnego składu Izby Karnej SN z dnia 30 stycznia 1980 r., VII KZP 41/78, OSNKW 1980, nr 3, poz. 24). Jest to więc pojęcie, które należy interpretować szeroko. Obejmuje ono mienie ruchome lub nieruchome, w tym środki płatnicze, dewizy, papiery wartościowe oraz wierzytelności i inne prawa majątkowe. Zgodnie z treścią art. 115 § 4 korzyścią majątkową jest korzyść uzyskana z przestępstwa dla siebie lub kogo innego.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.k. jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przypadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Analiza przepisu art. 45 § k.k. wskazuje, że zasadą jest, iż w sytuacji, w której sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową (nawet pośrednio), Sąd obowiązany jest orzec przepadek tej korzyści lub jej równowartości. Od zasady tej przewidziano dwa wyjątki, pierwszy, w którym korzyścią majątkową jest przedmiot pochodzący bezpośrednio z przestępstwa lub przedmiot uzyskany w wyniku naruszenia zakazu wytwarzania, posiadania, obrotu, przesyłania, przenoszenia lub przewozu; drugi, w którym korzyść majątkowa lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Z regulacji zawartej w art. 45 § 1 k.k. wynika, że dyspozycją tego przepisu objęta jest tylko taka korzyść majątkowa, uzyskana przez sprawcę chociażby pośrednio z przestępstwa, która nie podlega przypadkowi na podstawie art. 44 § 1 k.k.. Podstawą przypadku przedmiotu należącego do kategorii owoców przestępstwa jest bowiem, co do zasady, art. 44 § 1 k.k. (ewentualnie art. 44 § 4 k.k.). W świetle przyjętej regulacji w art. 45 § 1 lub 2 k.k. orzeka się przepadek przedmiotów (rzeczy), które nie zostały uzyskane w wyniku popełnienia przestępstwa bezpośrednio, ale pochodzą z obrotu takimi przedmiotami a także przepadek wszelkich innych korzyści majątkowych – niezależnie od tego, czy pochodzą bezpośrednio, czy pośrednio z popełnionego przestępstwa (por. A. Marek, Komentarz do art. 45 Kodeksu karnego, LEX 2010).

Przepis art. 45 § 1 zdanie pierwsze k.k. nie może być – jak trafnie wskazuje się w piśmiennictwie – stosowany wobec sprawców przestępstw przeciwko mieniu, gdyż osoby na szkodę których dopuszczono się kradzieży nie przestają być właścicielami skradzionych rzeczy i mienie to (albo jego równowartość) podlega zwrotowi tym podmiotom, a nie przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa (zob. K. Postulski, M. Siwek, Przepadek w polskim prawie karnym. Kraków 2004, s. 112 i 118-119). Nie sprzeciwia się temu także zastrzeżenie ustawowe, zawarte w zdaniu drugim § 1 art. 45 k.k., iż przypadku nie orzeka się w całości lub części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Unormowanie to (przypadku nie orzeka się w całości lub w części) oznacza bowiem, że w odróżnieniu od regulacji dotyczącej przypadku przedmiotów (art. 44 § 5 k.k.), można orzec przepadek części korzyści lub jej równowartości, w sytuacji gdy nie cała korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu albo innemu podmiotowi (por. A. Marek, Komentarz do art. 45 Kodeksu karnego, LEX 2010). Artykuł 45 § 1 k.k. nie wskazuje jednak, kiedy nie orzeka się przypadku w całości, a kiedy w części. Kryterium tym jest wartość korzyści, która należy się pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi i jeśli należy zwrócić tylko część korzyści, to w pozostałej części orzeka się przepadek (por. R. A. S., P. korzyści majątkowej uzyskanej przez sprawcę z przestępstwa, Prokuratura i Prawo Nr 3/2001, s. 160). Jeżeli więc wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez sprawcę z popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu na szkodę ustalonej osoby jest wyższa od szkody wyrządzonej tym przestępstwem, obligatoryjne jest orzeczenie na rzecz Skarbu Państwa przypadku części korzyści stanowiącej nadwyżkę ponad rzeczywistą stratę, albo przypadku równowartości tej nadwyżki (por. wyrok SN z 14 maja 2008 r., WK 11/08, OSNKW 2008, z. 9, poz. 70 i W. Marcinkowski, Glosa do tego wyroku, WPP Nr 4/2008, s. 144-145). Podobnie rzecz się ma z korzyścią majątkową, np. z kwotą pieniędzy, uzyskaną przez sprawcę ze sprzedaży skradzionego przedmiotu, w razie naprawienia pokrzywdzonemu szkody poprzez zwrot tego przedmiotu. Również w takim wypadku przepis art. 45 § 1 zdanie drugie k.k. nie ma zastosowania. Aby bowiem pozbawić sprawcę realnej korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa, kwota pieniędzy uzyskana przez sprawcę ze zbycia przez niego skradzionego mienia, następnie odzyskanego przez organy ścigania i zwróconego pokrzywdzonemu, winna podlegać przypadkowi na rzecz

Skarbu Państwa (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 30 listopada 2011 r., sygn. I KZP 16/11, OSNKW 2011 nr 12, poz. 107).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że oskarżeni A. M. i T. K. z prowadzonego przestępczego procederu osiągnęli korzyści majątkowe. Kupowali samochody pochodzące z przestępstwa za niskie, nierynkowe ceny, a po przerobieniu w nich numerów identyfikacyjnych sprzedawali je z dużym zyskiem.

Powyższe rozważania prowadzą do stwierdzenia, że uzyskane przez oskarżonych pieniądze pozostałe po sprzedaży wcześniej zakupionych samochodów pochodzących z kradzieży, stanowiły korzyść majątkową osiągniętą pośrednio z przestępstwa kradzieży mienia, a bezpośrednio z przestępstwa paserstwa. Powyższe obligowało Sąd do zastosowania dyspozycji art. 45 § 1 k.k. I tak w wyniku zdarzenia opisanego w punkcie II i XIV części wstępnej wyroku oskarżeni osiągnęli korzyść majątkową w wysokości 12.000 zł, bowiem samochód marki A. (...) zakupili za kwotę 13.000 zł, a sprzedali go za 25.000 zł. Kolejno w wyniku czynu opisanego w punkcie V i XVIII części wstępnej wyroku osiągnęli korzyść majątkową w wysokości 10.500 zł, kupując samochód marki A. (...) za kwotę 7.000 zł, a następnie sprzedając go za 17.500 zł. Natomiast w wyniku zdarzenia wskazanego w punktach VII i XX części wstępnej wyroku osiągnęli korzyść majątkową w wysokości 12.200 zł. Oskarżeni kupili samochód marki A. (...) za kwotę 7.000 zł, a za jego sprzedaż mieli otrzymać kwotę 19.200 zł.

Uznając, że wyżej ustalone kwoty stanowiły korzyść majątkową - przysporzenie, które uzyskali oskarżeni, dopuszczając się czynu zabronionego spenalizowanego treścią art. 291 § 1 k.k. zasadnym było orzeczenie środka karnego - przepadku korzyści majątkowej w wysokości postulowanej w skardze. Sąd Okręgowy był przy tym związany stanowiskiem prokuratora co do wysokości osiągniętej korzyści majątkowej, bowiem granice orzekania na niekorzyść oskarżonych wyznaczają granice środka odwoławczego i wnioski w środku tym sformułowane (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - II Wydział Karny z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. II AKa 230/12, Legalis Numer 723071).

Zauważyć przy tym należy, że Kodeks karny nie zawiera normy określającej sposób orzekania środka karnego przepadku korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa lub przepadku równowartości takiej korzyści, w sytuacji, gdy przestępstwo z którego ta korzyść pochodzi, zostało popełnione w warunkach współsprawstwa. Za Sądem Najwyższym należy uznać, że określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przepadku korzyści majątkowej lub jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa im przypadła. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 30 listopada 2011 r.

I KZP 16/11, OSNKW 2011 nr 12, poz. 107).

Mając na uwadze opisane wyżej rozważania, zgodzić należy się z autorem apelacji, że przepis art. 45 § 1 k.k. ma charakter obligatoryjny. Sąd Rejonowy nie wymierzając oskarżonemu tego środka karnego uznał, że oskarżeni nie dysponują majątkiem, który mógłby przejść Skarb Państwa z chwilą prawomocności orzeczenia. Jednak słusznie zauważył apelujący, że w stosunku do A. M. prokurator już na etapie postępowania przygotowawczego dokonał zabezpieczenia majątkowego i to w postaci gotówki. Nie można więc w jego przypadku uznać, że nie ma składników majątkowych. Również T. K. winien liczyć się z możliwością orzeczenia takiego środka i dokonać stosownych zabezpieczeń w tym względzie. Sąd wykazał się przy tym niekonsekwencją uznając, że oskarżony T. K. ma środki majątkowe, by na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzec środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. M. (2) kwoty 19.200 zł.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy za wnioskiem prokuratora zmienił zaskarżony wyrok poprzez orzeczenie przepadku korzyści majątkowych i tak odnośnie T. K. w punkcie II w kwocie 6.000 zł, w punkcie V w kwocie 5.000 zł i w punkcie VII w kwocie 6.100 zł, natomiast w części dotyczącej A. M. w punkcie XIV w kwocie 6.000 zł, w punkcie XVIII w kwocie 5.000 zł i w punkcie XX w kwocie 6.100 zł. Łączna suma korzyści majątkowych osiągniętych przez T. K. i A.

M. z popełnionych przestępstw wyniosła 34.200 zł, przy czym wobec każdego z oskarżonych winien zostać orzeczony środek karny w połowie tej kwoty, tj. 17.100 zł, bowiem działali wspólnie i w porozumieniu.

Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. nie obciążył oskarżonych T. K. i A. M. kosztami postępowania odwoławczego, uznając, że ich uiszczenie przez oskarżonych stanowiłoby dla nich nadmierną dolegliwość. Kosztami procesu w części dotyczącej oskarżonego P. M. (1) Sąd Okręgowy obciążył Skarb Państwa, stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k.